

Юрій БАДУЛІН

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування
(науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Апостолук О.З.)

УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ ОБ'ЄДНАНОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

На даний час ситуація в земельних відносинах України залишається складною. Найгострішими проблемами є: неврегульованість земельного законодавства та інфраструктури ринку земель, недосконалість державного управління земельними ресурсами та землекористуванням, питання обліку земель, землеустрою, охорони земель та інше. На початку 2016 року в Україні відбулися ряд реформ, однією з яких була реформа місцевого самоврядування. Відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», органи місцевого самоврядування в особах сільських, селищних та міських рад проходили процедуру реорганізації шляхом об'єднання територіальних громад, вибираючи собі один орган місцевого самоврядування в особі сільської, селищної, міської ради. Об'єднана територіальна громада є розпорядником земельних ресурсів на місцях та здійснює управління ними.

Земельні ресурси - це землі, що використовуються або можуть бути використані для сільського чи лісового господарства, містобудівництва та в інших сферах земельних відносин.

Земельні відносини - це суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею. Поняття земельних відносин охоплює широке коло питань економічного (виробничого) і правового характеру. В основі земельних відносин лежить категорія власності на землю. Тому зміну і розвиток земельних відносин пов'язують зі зміною форм власності. Суб'єктами земельних відносин є громадяни, юридичні особи, органи місцевого самоврядування та органи державної влади. На даний момент державою чітко визначено повноваження щодо розпорядженнями земельними ділянками різної форми власності. Відповідно до ст. 83 Земельного кодексу України, в Україні є три форми власності на землю: приватна, державна та комунальна власність. Законом України «Про розмежування державної та комунальної форми власності» визначено, що орган місцевого самоврядування розпоряджається комунальною формою власності на земельні ділянки в

межах населеного пункту.

Проблеми та перспективи розвитку, вдосконалення управління земельними ресурсами досліджували такі вчені як: Сохнич А.Я., В'юн В.Г., Горлачук В.В., Петраковська О.С. та інші.

Управління земельними ресурсами це складний управлінський процес в якому беруть участь органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи. Враховуючи адміністративну реформу, створення об'єднаних територіальних громад, сфера земельних відносин стала ще важливішою. Перед новоствореними територіальними громадами постало ряд проблем, які треба вирішувати в процесі управління земельними ресурсами.

Відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», об'єднанні територіальні громади є розпорядниками земельних ділянок комунальної форми власності. В цьому ж законі передбачено, що органи місцевого самоврядування працюють сесійно, тобто за допомогою сесії вирішують питання різного роду, в тому числі і в частині земельних відносин. У ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» передбачено, що орган місцевого самоврядування має повноваження щодо розпорядження земельними ділянками. Враховуючи норми Земельного кодексу України, фізичні та юридичні особи мають право звертатись до органу місцевого самоврядування щодо передачі у власність чи в оренду земельних ділянок. Цим же законом передбачено, що при розгляді питання на сесії, в десятиденний термін видається рішення сесії, яке є обов'язковим до виконання на визначеній території (ст. 144 ЗУ «Про місцеве самоврядування в Україні»). В Україні існує два основних види землепорядної документації: технічна документація із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки на місцевості (в натурі) та проект землеустрою. У ст. 123 Земельного кодексу України передбачено, що коли земельна ділянка сформована, наприклад приватна садиба, земля під якою ще не приватизована, то тут повинна виготовлятися технічна документація. Коли ділянка тільки формується, наприклад ділянки під забудову учасникам АТО, то в такому випадку виготовляється проект землеустрою.

Одним із не менш важливих нюансів при управлінні земельними ресурсами є ведення державного земельного кадастру, за допомогою якого можна побачити рух земельних ділянок, наявність вільних земель по категоріях та формування перспективного плану розвитку населеного пункту.

На сьогодні об'єднані територіальні громади позбавлені значної частини земельних ресурсів, які повинні бути основою їх розвитку. За територіальними громадами закріплені переважно землі в межах населених пунктів. Землі сільськогосподарського призначення перебувають у державній власності і мають статус «землі за межами населених пунктів». Цими землями розпоряджається держава в особі відповідних районних та обласних органів виконавчої влади. Незважаючи на задекларовані ініціативи Уряду України передати у власність об'єднаних територіальних громад землі за межами населених пунктів, на сьогодні відсутній механізм реалізації цього завдання. Доцільно також здійснити дієві кроки по інвентаризації та обліку земель, оскільки відомості у Державному кадастрі не містять достатньої інформації, що породжує зловживання.

Інна БАРАН

слухачка магістратури за спеціальністю
«Менеджмент»

(науковий керівник – к.е.н. доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Богач Ю. А.)

ВДОСКОНАЛЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В умовах виробничо-господарської діяльності будь-якого сучасного підприємства, що характеризуються високим рівнем рухливості й мінливості його внутрішнього й зовнішнього середовища, зростає роль інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень. Враховуючи якісна система інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень є одним з основних ресурсів зростання ефективності роботи підприємства, оскільки саме вона дозволяє встановити стратегічну мету і завдання підприємства та використовувати можливості, які при цьому відкриваються, приймати своєчасні і об'єктивні управлінські рішення, координувати дії усіх структурних підрозділів, спрямовуючи їх зусилля на досягнення поставлених цілей [2]. З'ясування ролі, місця та загальної структури інформаційного забезпечення в процесі підготовки, організації, прийняття та контролю впровадження управлінських рішень на підприємстві є надзвичайно актуальною проблемою управлінської діяльності.

Процес прийняття управлінських рішень досліджують зарубіжні та